

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

Γράφει ο Αντώνης Αμπανίδης → ampanidis@gmail.com

ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΑ ή ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ;

ΜΕΡΟΣ Β'

Tην προηγούμενη εβδομάδα αναφέρθηκα στο θέμα το οποίο «απασχολεί» την πολιτική σκηνή της Αυστραλίας όσον αφορά την διπλή υπποκότητα. Συγκεκριμένα δεν μπορεί να εκλεγεί κάποιος στις ομοσπονδιακές εκλογές κατέχοντας και τις δύο υπποκότητες. Ο βουλευτής Nik Xenofon ανέφερε ότι δεν επιθυμεί ούτε την ελληνική αλλά ούτε και την κυπριακή υπποκότητα γιατί απλά δεν έχει κανέναν συνδετικό κρίκο με την Ελλάδα ή την Κύπρο. Και στο προηγούμενο άρθρο αναφέρθηκα ακριβώς αυτό. Άλλα ας πάμε να δούμε το θέμα από μια άλλη σκοπιά.

Το θέμα δεν είναι όμως μόνον ετυμολογικό, αλλά πρωτίστως πολιτικό. Σε ορισμένες χώρες, κυρίως στις πολυπολιτισμικές, (ΗΠΑ, Καναδάς, Αυστραλία) υπάρχει πλήρης ταύτιση των εννοιών. Σε άλλες, όπως στην Ευρώπη, μπορεί κανείς να αποκτήσει την ιθαγένεια της χώρας, όπου ζει και δραστηριοποιείται, αλλά διατηρεί και την εθνικότητα της χώρας καταγωγής του.

Σε κάθε περίπτωση η ερμηνεία του όρου ιθαγένεια είναι σαφής και σ' όλον τον κόσμο δεν στηρίζεται μόνο στο «δίκαιο του αίματος», αλλά κυρίως στο «δίκαιο του εδάφους», δηλαδή στον τόπο γέννησης. Αν ίσχει π.χ. το <<δίκαιο του αίματος>> ούτε ο Μάικλ Δουκάκης, ούτε ο Πολ Σαρμπάνης, ούτε άλλοι Έλληνες ομογενείς, που διέπρεψαν σε Αμερική, Ευρώπη και Αυστραλία και τιμούν την Ελλάδα, θα είχαν εκλεγεί σε υψηλές πολιτικές θέσεις.

Ξενούν ότι οι Έλληνες πρόσφυγες του '22, στην πλειοψηφία τους αστοί, έπαιρναν την ιθαγένεια, καθότι Έλληνες στο γένος, αλλά θεωρούνταν εν πολλοίς «ξένα προς την ελληνική ομοιογένεια στοιχεία» από τους γηγενείς παλαιοελλαδίτες όταν έφταναν στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, στα λιμάνια του Πειραιά και της Θεσσαλονίκης. Σήμερα βέβαια όλοι μιλούμε για εκείνους που κράτησαν ψηλά τη σημαία του Ελληνισμού, για την Ελλάδα που τους είχε αγκαλιάσει, κλπ., κλπ.

Ξενούν ότι στη δεκαετία του '90 οι αλλοδαποί πρόσφυγες, ελληνικής καταγωγής, που εγκατέλειψαν χώρες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και άλλες, θεωρούνταν ξένοι στην πατρίδα τους, πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Κι ας δακρύζαμε όταν κάποιοι από αυτούς ανέβαιναν στο βάθρο των ολυμπιονικών, υπό τους ήχους του εθνικού μας ύμνου...

Με βάση το κριτήριο του <<δικαίου

του αίματος >> τίθεται σε αμφισβήτηση η ελληνική συνείδηση πολλών πρωταγωνιστών της μακραίων περιπέτειας του Ελληνισμού και έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την ρήση τον ΙΣΟΚΡΑΤΗ ότι <<ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ>>...

Αν ένα τέτοιο σκεπτικό είχε αναδρομική ισχύ, εκτός των άλλων, θα έπρεπε να ξαναγραφεί και η Αρχαία και η Βυζαντινή και η Νεοελληνική Ιστορία με αυτό το κριτήριο καθαρότητας.

Ο Βιτσέντζος Κορνάρος ήταν Βενετοκρητικός...

Ο μεγάλος νικητής των Περσών στη Ναυμαχία της Σαλαμίνας, ο Θεμιστοκλής, όπως αναφέρουν πολλές πηγές ήταν μη τέλειος αθηναίος πολίτης. Η μπτέρα του ήταν Θρακιώτισσα, άρα βάρβαρη για τη νομοθεσία των Αθηνών, πιθανόν υπηρέτρια στο σπίτι του πατέρα του Θεμιστοκλή. Οι Θρακιώτισσες εκείνην την εποχή ήταν ένα είδος Φιλιππινέζες! Ο Θεμιστοκλής όμως, όταν ψυφίστηκε στρατηγός- αυτοκράτωρ, πέρασε νόμο στη Βουλή και έδωσε την ιδιότητα του αθηναίου πολίτη σε όλους τους ομοίους του, με αποτέλεσμα να διπλασιαστεί το εκλογικό σώμα του Αστεως.

Ο εγγυητής της νεοελληνικής ταυτότητας, αφού το έπος του καθορίζει και την αρχή και το κύρος της νεοελληνικής γλωσσικής και ιστορικής συνείδησης; Ο Διγενής Ακρίτας, θα έπρεπε να απορριφθεί από την ανάλογη επιτροπή ιθαγένειας ως τέκνο μεικτού γάμου, αφού κατά την παράδοση και τη βιογραφία του ήταν γιος εμίρην και βυζαντινής αρχόντισσας, δηλαδή είχε πατέρα Αραβα και μουσουλμάνο!

Ο άγιος και μέγας ποιητής της Εκκλησίας, ο Ρωμανός ο Μελωδός, ήταν αποδεδειγμένα Σύρος, εκχριστιανισθείς, και νομίζω αναμφισβήτητα έγραψε την ιδιοφυέστερη ποίηση του καιρού του, σε Ανατολή και Δύση, στα ελληνικά, πράγμα

ρά υπόψη, αφού θα έδινε το δικαίωμα ιθαγένειας σε χιλιάδες όχι απλώς χριστιανούς αλλά ορθόδοξους Ρώσους, Βούλγαρους, Ρουμάνους κ.τ.λ. σε αναδρομική ισχύ του γνωστού σκεπτικού του ΣΤΕ, δεν θα ελάμβαναν την ελληνική ιθαγένεια μια μεγάλη σειρά αλβανόφωνων χριστιανών. Εκτός λίστας λοιπόν ο Κουντουριώτης και ο προεστός και ο απόγονός του στον 20ό αιώνα πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας. Εκτός λίστας η Μπουμπουλίνα και μια σειρά από σπετσιώτες καπεταναίους και εμπόρους. Εκτός λίστας και μια ολόκληρη φάρα, οι Τζαβελλαίοι, και βέβαια ο σεμνότερος όλων και τιμιότερος καπετάνιος, ο Μάρκος Μπότσαρης. Όλοι αυτοί εκτός των άλλων αρνητικών κριτηρίων δεν ομιλούσαν καν ελληνικά. Ο Μάρκος Μπότσαρης, μάλιστα, δεν είναι στους πολλούς γνωστό, ήταν και μουσουλμάνος, στάλθηκε από την εύπορη σουλιώτικη φαμίλια του να μάθει γράμματα στην Επάντη και αμούστακο παιδί συνέταξε αλβανοελληνικό λεξικό!...

Αυτή η ιδεολογική ερμηνεία παραπέμπει σε έναν κεκαλυμένο εθνικό ρατσισμό. Οι μεν φυλές είναι βιολογικά υβρίδια, τα δε έθνη είναι πολιτισμικά υβρίδια. Τα σύγχρονα έθνη συγκροτήθηκαν από ανόμοιους πολιτισμούς που ενοποιήθηκαν μέσα από μια μακρόχρονη οίσμωση των πολιτισμικών τους διαφορών. Ταυτόχρονα η παγκοσμιοποίηση προκαλεί νέες πολιτισμικές συναντήσεις αλλά και συγκρούσεις που υπερβαίνουν το εθνικό πολιτισμικό καταφύγιο (συν τοις άλλοις και με τη μετανάστευση). Η κοινωνία διαμορφώνεται πολυπολιτισμικά..

Αυτά διδάσκει η επιστήμη της Ιστορίας...

